

Nellie Verhoef

Faculteit Gedragswetenschappen, instituut ELAN
Universiteit Twente
Postbus 217
7500 AE Enschede
N.C.Verhoef@utwente.nl

Ferdinand Verhulst

Mathematisch Instituut
Universiteit Utrecht
Postbus 80010
3508 TA Utrecht
F.Verhulst@uu.nl

Evenement

Het 45ste Nederlands Mathematisch Congres

Het jaarlijkse Nederlands Mathematisch Congres (NMC) is de ontmoetingsplek bij uitstek van wiskundig Nederland. De 45ste editie vond in april van dit jaar onder een stralende zon plaats in Groningen. Nellie Verhoef en Ferdinand Verhulst geven enkele impressies.

Het congres werd op enthousiaste wijze geopend door de rector magnificus, Frans Zwarts. Nu eens niet een bestuurder die vertelt dat hij wiskunde nooit heeft begrepen, maar een verrassend relaas over hoe Zwarts bij zijn talenstudie, dus na het vwo, het belang van wiskundig denken en analyseren had ingezien.

In de openingsvoordracht bracht Sebastian van Strien ons up-to-date op het gebied van laagdimensionale dynamische systemen, in de middag en de volgende ochtend waren er minisymposia over veel verschillende onderwerpen. Don Zagier gaf een interessante lezing over 'mock theta functions', met veel technische details maar toch redelijk te volgen. De Bernoullilezing werd 's avonds in het Akademiegebouw gehouden door Jan Hogendijk; deze behandelde de relatie tussen Arabische en Westeuropese wiskunde in de Middeleeuwen en was zodoende zowel sociaal als wetenschappelijk actueel. De lezing en de daarna volgende receptie trok veel belangstelling: Groningers hebben een ragfijn gevoel voor de aangename combinatie van wiskunde en alcohol.

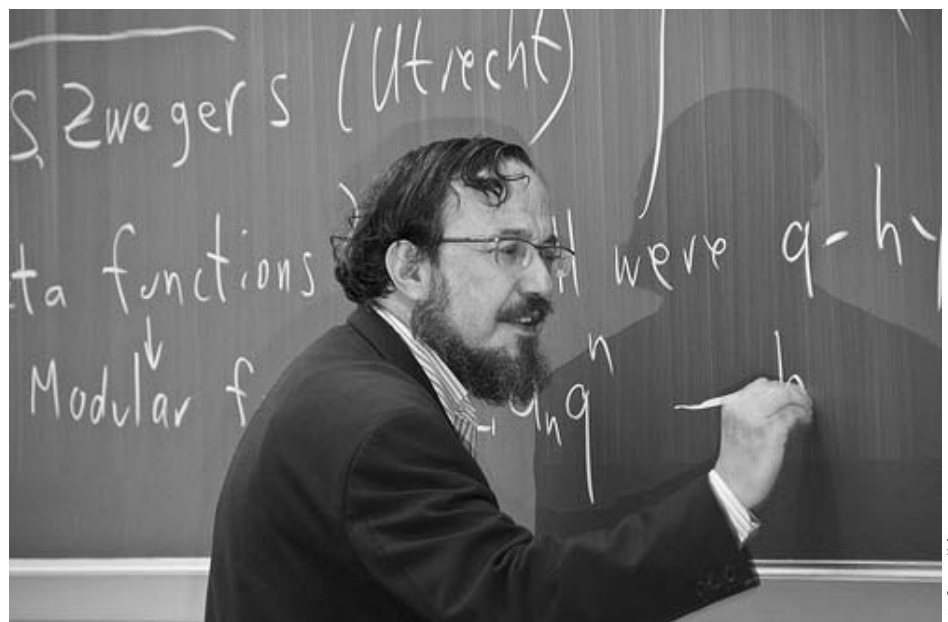
Ook de tweede dag was er een vol programma: de uitreiking van de Philips Wiskundeprijs (zie eind) en van de Zaalbokaal aan Harrie de Swart (UvT), lezingen van Dirk Siersma over topologie en van Jean-Pierre Luminet over zwarte gaten en cosmologie. We doen nog een greep uit de minisymposia.

Allereerst was er het minisymposium Wiskundedidactiek, toegespitst op aansluitingsproblemen, universitaire instaptoetsen en daarop niet voldoende voorbereide leerlingen. De voordrachten gingen over oorzaken en gevolgen, belemmeringen en succesfactoren. De deelnemers, vriend en vijand van realistisch wiskundeonderwijs (RME), waren uit op een fundamentele discussie over de ont-

stane malaise in het wiskundeonderwijs. Helaas is er bij zes voordrachten weinig tijd voor discussie. Elke spreker moet in tien minuten zijn verhaal houden, vragen en opmerkingen worden bewaard tot het laatste half uur. Een begrijpelijke beslissing, maar het gevolg is dat de spanningsboog (te) lang gespannen blijft en er soms sprake is van indutten. Het sprankelende recht voor de raap reageren is er niet bij. Het blijkt toch nog steeds droevig gesteld te zijn met de aansluiting naar de universiteiten gezien de resultaten van eerstejaarsstudenten op de TU/e, ondanks de lichte verbetering t.o.v. het jaar daarvoor. Dit beeld wordt bevestigd door ervaringen op de UT, waar aankomende studenten zelfs de eerste middag dat ze aanwezig zijn de (zelfde als die op TU/e) instaptoets moeten maken.

Op de algemene vraag of het nu de goede kant opgaat na de extra inspanningen van het laatste jaar, is het antwoord: "Ja, we gaan de goede kant op maar we weten nog niet of we genoeg de goede kant op gaan". Er is kennelijk nog een lange weg te gaan.

Een ander minisymposium bevat lezingen door promovendi, elk 20 minuten inclusief discussie. Het is altijd weer boeiend om het werk van jonge onderzoekers te zien. Opvallend hoe een voordracht over een abstract onderwerp als 'automorphisms over finite fields' toch begrijpelijk gebracht kan worden, terwijl verhalen over een concreet en praktisch aandoend onderwerp ('systemen met onzekerheid' of 'quantum computers') soms erg abstract en algemeen gaan klinken. Alle voordrachten waren echter helder, de sprekers worden kennelijk goed gecoacht. De Philipsprijs voor promovendi ging naar Stefan van Zwam van de TU/e voor zijn voordracht "Laten zien dat het niet past".

Don Zagier vertelt over 'mock theta functions'